

rugaszkodik és megvadulva rohan tova. A közönség látva a ló rohanását, éljen kiáltásokba tör ki, de nem látja, mint esuklanak a nemes állat inai, sőt úgy látszik maga a lovasa sem veszi észre, mert megköczkáztatja a kőfalon és árkon a keresztülugratást. De ez egyszer csalatkozott és meglakolt vakmerőségeért. A nemes ló, mely vad száguldozásában teljesen elfáradt, nekiugrott ugyan az akadálnak, de szerencsétlenségére már nem éré el az árok túlsó partját, hanem a mélységbe bukott; lovasa pedig, ki estében a túloldalra jutott ugyan, eszméletét veszve, az utána következő lovaktól majdnem halálra gázoltatott. A közönség egyik része kétségbeesve nézte e bukást, de nem annyira a lovat sajnálta, melyet tört lábai miatt agyon kellett löni, sem pedig a sajnálatra méltó grófort, kit félholtan vittek el a gyepről, mint inkább a pénzt, melyet könnyelműen elveszített; másik része pedig örömrivalgással fogadta az elsőnek beérkező M. főhadnagyot, meg nem indítva e balesettől jókedvűen hagyta el a lóversenyteret. Én magam is szemtanuja voltam e jelenetnek és borzadva e vakmerő sporttól és megutálva a közönség rút nyereszkezdését, ama szilárd föltevással tértem haza, hogy ez állítólagos nemes sportra, ha módomban lesz is, soha egy fillért sem fogok áldozni.

Szeresd az állatot! . . .

Szini Pétertől.

Szeresd az állatot, — szeressed, gyermekem!
Szívedben iránta gyűlölet ne legyen.
Mélyen oda legyen a lelkedbe vésvé:
Minden állat a jó Isten teremtése!

Ő adta, gyermekem, a hasznos állatot,
Ki hatalmas kézzel neked éltet adott;
Jóságát hirdeti a porszemnyi bogár
S minden állat, a mely földön s föld alatt jár.

Neked okos lelket adott jó Istened
S fájdalomad nyelveddel ki is fejezheted;
Ha valaki megbánt, ártatlanul megsért,
Elpanaszolhatod és vehetsz rajta bért.

De a szegény állat, lásd, beszélni nem tud,
Bár életét védi, mikor előled fut; —
Terhelheti apád bármily súlylyal lovát,
Nem tudja mondani: nem bírom már tovább!

Hasznunkra teremtett a jó Isten nekünk
Sok állatot, hogy fentarthassuk életünk;
De kegyetlenkedni rajtuk, az nem járja!
Hallgass, jó gyermekem, lelkednek szavára.

Nem ébredne-e fel a szívedben részvét,
Szegény állat kínját hidegen elnéznéd?
Hiszen ő is érzi, — bár a szegény hallgat —
Eppen úgy, miként te, a kint, a fájdalmat.

Rossz szívre mutat az, — magad beláthatod, —
Ki gyötri, kínozza a szegény állatot,
Mely hűséggel szolgál és huzza az igát...
Vétek az, gyermekem, mely az égre kiált.

Gondold meg csak, vajjon jó volna-e neked
Nálad erősebbtől fájdalmat szenvedned?!...
Te miért bántod hát a nálad gyengébbet,
Ki téged nem bántott; ki neked nem vétett?!

Az állatokat is a jó Isten védi,
A legkisebbre is gondja van őnéki.
S ha megbántasz egyet, Istenedet sérted,
Istenedet, a ki éltet adott néked.

Mutathatnék neked sok olyan gyermeket,
Ki, ha elérkezett a nyíló kikelet,
Kiment a szabadba s mindenütt azt nézte:
Merre van készítve a kis madár fészke.

És könyörtelenül, mint a rabló szokott,
A dalos madárka fészkéhez felkuszott;
Kiszedte fiait örvendő orczával,
Nem törődve a kis madár fájdalmával.

Mondd meg, jó gyermekem, nem bűn-e az ilyen?
Gonosz az ily gyermek lélekben és szívében.
Ha a jóérzésben úgy hátra nem marad,
Bizony még védhetné a szegény madarat.

Örvendetek a fák izes gyümölcsének,
Pedig lepusztítná a sokféle féreg;
Ha a kis madarak figyelve nem lennék,
És az ágak között őket nem keresnék.

Miért bántjátok hát rosszszívű gyermekek
A kis madár fészket; hisz hasznos hajt nekt k?!
Vagy a jótettért ti gonoszszal fizettek?
Vagy hasznát felfogni csekély érzelmetek?

Kérlek, jó gyermekem, kérlek én tégedet,
Istennek nevében, ki örök Szeretet;
Ki minden állatnak édes táplálója
S veszélytől a kicsiny bogárt is megója;

Kérlek: szavaimat jól szívedbe vésd:
Ne légy pusztítója semmi teremtésnek;
Legyen a kebeled érzéstől áthatott:
Becsüld meg és szeresd a hasznos állatot!